

ГУНВОР ХОФМО

РУКА

РУКА

Судбина је камен
који снажна рука
подиже и баца
да све пред собом сруши:
беспомоћан живот
можда и само зло.
Или да заврши у мору
заборављен, док рибе клизе
изнад њега
док се крабе
иза њега крију.

Али која рука?

ЗВЕЗДЕ И ДЕТИЊСТВО

Познајем дуге ноћи морнара
Његово усамљено срце храни се сјајем звезда
Може ли се бити сит од вечности?

Била сам дете у скученом стану
али с прозорима на свим странама
вани ка пољанама и морима
и ка овом небу са звездама

Стално су сјале кроз моје детињство
Сјале су кроз сликовнице и луткарски театар
кроз многе и чудне ходнике
који су пресецали двориште
и међусобно били везани

Нису ли године брзо прошле? Није преша, кажу звезде
Туга стиже на време. И дошла је

КАКО МОЖЕШ

Како можеш
да гледаш мојим очима,
говориш мојим гласом,
слушаш мојим ушима
а да се људи
не мрдну, да се
дрвеће не зањише у страху
и тишина не обоји крвљу.

СВИ ГЛЕДАЈУ ОВУ РУЖУ

Сви гледају ову ружу
као да она треба
нешто да открије.

Сунце током дана
жарно дуби изнад ње
па јој се латице под њим
поносно надимају
као црвене груди птице
које се прсе ка светлу.

Али сумрак
опет латице
притиска,
птица
у сну постаје ситна.

Сви гледају ову ружу.

Али *ја* гледам човека како посматра свог
скривеног пријатеља у овом јату *свих*
и смешка се.

Чело пријатеља веће је
лепоте него што ове људске очи
могу да упију...
него што једна ружа може да понесе,
говори његов поглед.

ОДАВНО ВЕЋ

Одавно већ
и још ништа, ништа
Мртва сам
као и ти.
Твоје лице не налазим
ни своје,
у црној, зимској улици
стојим и чезнем
за земљом, за
лицем твојим.
Нема нас више.

Заједно смо снег,
влажни ветрови,
уздигнуто, уморно вече,
куће, звезде
Ми смо сумрак,
заједно смо жал.

КУЋА

У води се огледа
Је ли девојка
или старица
Ветар на то
не одговара
само кроз старе
крошње крај куће дува
и мисли:
Довољно се добро
познајемо
да заједно спавамо...

КАО ЛЕДЕНИ БРЕГ

Моја душа је као ледени брег
допола издигнута
мени видљива
и Свету
Бродови ме се клоне
с путницима пуним живота

Али уссред игре
уплаше се од подводне моћи
где Тишина говори
и Ништа баца своја копља
ка црним прамцима

У овим дубинама
сунце је милост

ЗВЕЗДЕ СУ САКРИВЕНЕ

Сада су звезде
сакривене

и налик облаку
што их покрива
моја је душа

Али лепота
у Речи је
где мрак ствара
своју звездану дубину.

БИТИ СТАР

Бити стар:
дуги дани као тунели
са шкиљавим светлом
у даљини
То што си живео
полако се затвара
као рана, крастом.

Превео с норвешког
Марко Вуковић